

**Margareta
Křížová**

Třetí

kariéra

**Začínáme po padesátce:
velký holky na tahu**

nastole

Třetí kariéra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Margareta Křížová
Třetí kariéra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Třetí

kariéra

**Margareta
Křížová**

Třetí

kariéra

**Začínáme po padesátce:
Velký holky na tahu**

nastole

OBSAH

I. ÚKLID V HLAVĚ

Proč tohle vůbec číst	11
Kdo jsem, kam jdu a jak se tam dostanu	14

II. UNIVERZITA, CO NIKDY NEKONČÍ

Kde všude se můžeme učit	39
Kdo je ta ženská v zrcadle?	66

III. SLASTI A STRASTI VELKÝCH HOLEK

Kde mám brejle?	95
Praktický manuál přežití v partnerském důchodu	107

IV. JAK ZAČÍT PODNIKAT

Bude to jízda, ale kde na to vzít peníze?	117
Rozjedu svůj malý hezkýbyznys	138
Velký začátky pro velké holky	193

I. ÚKLID V HLAVĚ

PROČ TOHLE VŮBEC ČÍST

Nečekejte dokonalý manuál ani recept na to, jak se stát sexbombou po padesátce. Nicméně pokud jste sexbombou byla, nebo jí dokonce stále jste, gratuluju. Ale o tom tahle knížka není. Je o tom, jak si druhou půlku života užít a prožít ji místo toho, abyste přežívala.

Milé dámy, odhodte bačkory, pletací jehlice, vstaňte z gauče a probudte svého vnitřního rebela. Nebojte, je tam, možná se krčí někde v koutě, protože jste mu padesát let říkaly „zalez“.

Uvidíte, jakou bude mít radost, až mu dáte vědět, že teď z vás konečně budou kámoši. Zapomeňte na řeči jako „na to jsem už stará“, „tohle se pro můj věk nehodí“ nebo „já už to nějak doklepu“. Žijeme ve světě, kde se věk prodlužuje, a hrozí, že byste to mohla doklepávat ještě dobrých 40 let. A to nechcete.

V téhle knížce si s vámi chci povídat o tom, co všechny z nás řeší, z čeho máme strach, na co nemáme dost odvahy, co nám dělá radost a co bychom chtěly, ale hledáme tisíc a jednu výmluvu, proč ne teď, ale až... Většina z nás se uplynulá léta starala o všechny, jen ne o sebe. Teď jsme na řadě my. Budeme do sebe investovat a tím nemyslím,

že bychom měly prosedět hodiny u kadeřníka nebo na kosmetice. I když to taky není špatný.

Oprášíme svoje sny a nápady a prostě si uděláme takový byznysplán života po padesátce (šedesátce... a dál). Přála bych si, abyste po přečtení téhle knížky zjistily, že na tom gauči vlastně ani sedět nechcete.

PROČ ZROVNA JÁ

Jsem Margareta a jsem v druhé půlce života. Dlouhých 30 let jsem byla hodná holka, budovala kariéru v byznysu a dělala věci tak, jak to hodný holky dělají. Jenže pak mi před pár lety začaly vrtat v hlavě pochyby a otázky: „Tohle je fakt všechno? Nic nového už mě nečeká?“ A moje vnitřní „hodná“ holka mi vždycky řekla: „Co bys chtěla, máš firmu, máš byznys a vůbec, važ si dobrého bydla a neremcej.“ Ale můj vnitřní rebel už tušil, že se k něčemu schyluje, a tu a tam si rejpnul: „Jasně, sed' si takhle v teple, nezkoušej nic nového, jestli tě to baví...“ – a nebavilo.

Ve svých 52 letech jsem to udělala, skončila svou firemní byznysovou kapitolu a vydala se na cestu volnonožce neboli freelancera. Před světem jsem byla ta odvážná, ale uvnitř jsem byla vyděšená. Jasně, v byznysu jsem nebyla úplný nováček, ale najednou mě čekal nový začátek.

Přečetla jsem spoustu knížek, pouček, rad a tipů a ty se v jedné věci shodovaly:

- musíš být vidět,
- musíš mít osobní brand (do té doby jsem stavěla jen firemní brand),

- musíš být aktivní na sociálních sítích – do té doby jsem jela jen LinkedIn z donucení,
- ale hlavně jdi do toho, zkus to,
- máš strach (a kdo by neměl), ale vezmi ho za ruku a skoč do toho s ním.

JSEM BOJOVNÍK.

**A tak sice v panice,
ale zkusila jsem to.
Řekla jsem si,
že budu nová Margareta.**

A tak vám chci v následujících kapitolách vyprávět a inspirovat vás, jak ta moje cesta probíhala a pořád probíhá. Jak a co jsem dělala, co jsem zvorala, co se mi povedlo a co bych dneska udělala jinak. Mezitím jsem se stala nadšenou babičkou, přestěhovali jsme se z města na venkov, s manželem jsme najednou společně víc doma, než bývalo zvykem, a hlavně jsem našla nové příležitosti, radosti a lidi, se kterými je mi dobře. Prostě jsem se vydala na cestu druhou půlkou života – a je mi fajn. A vám může být taky tak. Chce to jen odvahu.

A mimochodem, budete potřebovat papír a tužku a případně i víno, ale to nechám na vás.

KDO JSEM, KAM JDU A JAK SE TAM DOSTANU

Kdysi jsem se ve škole managementu učila o firemní vizi. Teprve po padesátce jsem si uvědomila, že firemní vize je sice fajn, ale osobní vize zdaleka není jen poučkové klišé, ale něco, co vám dá směr, kudy se vydat.

*Seneca prý řekl:
„Pokud nevím, kam má loď pluje,
těžko mohu napnout plachty.”
A Seneca měl rozhodně pravdu.*

Sepsala jsem si svou osobní vizi ve třech jednoduchých otázkách, tady je:

KDO JSEM?

KAM JDU /
KAM CHCI JÍT?

JAK TAM
DOJDU?

Zní to jednoduše, že jo? Ale zkuste si to napsat. A věřte, že „z voleje“ to nedáte. Já jsem to poprvé taky nedala. A tak jsem nad tím přemýšlela, nalila si sklenici vína a snila a sepišovala svou osobní vizi. Píšete to pro sebe, nikam to neposíláte, je to jen pro vás. A zapomeňte na věty „nevytahuj se, samochvála smrdí, dělej to pěkně jako ostatní“ a podobně. Jsou to zbytečné brzdy v hlavě.

Naopak, napište, co umíte, co jste dokázala, jaké máte zkušenosti, co jste zažila a prožila, co vás baví, z čeho máte radost, čeho se bojíte a proč, svoje „aha momenty“, prostě pište, co vás napadne, děláte to pro sebe. Jestli tam budete mít finanční analýzy, nebo háčkování, chov akvariijních rybek, výrobu kozího sýra, výšlap na Sněžku, půlmaraton, to je úplně jedno, ale věřte, že umíte spoustu věcí a máte sny a radosti, o kterých jste neměla ani zdání. Neznám totiž nikoho, kdo by se za padesát let nic nenaučil a aspoň občas se neradoval.

Klidně se sama sebe zeptejte:

„ZA CO JSEM NA SEBE PYŠNÁ?“

**A vymyslete prosím vás něco jiného než
„umím hezky žehlit a jsem pracovitá,
skvělá manželka, dobře vařím a ráda uklízím“.**

Jako bezva, klobouk dolů, ale zkuste se trochu odvázat a buďte kreativní. Co třeba „konečně jsem si oprášila řidičák a začala jezdit sama autem“ nebo „šla jsem do toho obchodu s protivnou prodavačkou, v klidu si prohlídla všechny šaty, svetry, kalhoty, trička a halenky, nic jsem si

nekoupila a odešla středem"? Anebo „koupila jsem si ty šaty, na který jsem se chodila už dva týdny koukat za výlohu, a udělala si radost“?

I malý věci se počítají, tak vzpomínejte...

A jak to sepsala Margareta?

MOJE OSOBNÍ VIZE

Chci žít život, ve kterém můžu říkat nahlas, co si myslím. Dělat věci, co mě těší. Pracovat s lidmi, se kterými je mi dobře. Učit se nové věci, zkoušet, objevovat. Psát, mluvit, podporovat, inspirovat. Mít kolem sebe svoje milé – a hlavně se smát. Hodně a často.

Nechci se trápit tím, co bych *měla*. Chci říkat *zkusím to, jdu do toho*. Chci být svobodná ve svém čase, rozhodování i myšlení. A zároveň vědět, že svoboda není sobectví, ale možnost žít podle sebe a přitom neublížovat těm, které mám ráda.

Chci být ženou, která ukazuje, že i ve druhé půlce života se dá začít znovu. Bez výmluv, bez sebedestruktivního „už je pozdě“. Klidně bez titulů, bez dokonalosti. Ale s chutí, odvahou a vědomím, že žiju pro sebe – a přitom pomáhám i ostatním.

Chci být babičkou, která staví bunkry, dělá palačinky ve čtvrtek večer a nepředstírá, že má vždycky napečeno. Chci být ženou svého muže – sdílet s ním klid, ticho i občasný chaos.

Vím, že přijdou i dny, kdy se mi nebude chtít, kdy si budu připadat zbytečná, kdy se budu bát. Ale nejsem kvůli tomu horší, zažívají to všichni, jen ne každý to přizná.

A jak se tam dostanu?

Budu dál investovat. Do sebe a své hlavy, do svého zdraví, do radosti a vztahů. Naučím se, že nemusím umět *všechno*, i když mě baví tisíc věcí. Stačí si vybrat to důležité a nezahlcovat sebe i kalendář. Budu se učit dělat věci jednu po druhé, ne deset naráz, protože multitasking je blbost. A jedno vím teda jistě: jaký si to udělám, takový to budu mít. Nikdo jiný to za mě nevymyslí ani neudělá.

Kdo si myslíš, že jsi?

Tuhle větu jsme nejspíš už párkrát v životě slyšely. Doma, když jsme odmítly, ve škole, v tramvaji, od sousedů, prostě někde na naši adresu zazněla a neříkejte, že ne.

Jenže zkuste si tu větu říct nahlas a s různou intonací. Slyšíte to?

Můžete říct:
KDO SI MYSLÍŠ,
ŽE JSI?!!!

Anebo
*Kdo si myslíš,
že jsi?*

Jo, a mimochodem, tenhle citát mám fakt ráda:

*„Způsobná žena se málokdy
zapíše do historie.“*

Laurel Thatcher Ulrich

A KDO TEDY JSEM?

Připravena? Vezměte si papír a tužku, nalejte si víno, pro-secco nebo klidně kombuchu, záleží na vás. Hlavní je udělat si chvíli pro sebe, kdy vás nikdo nebude rušit. Doporučuju psát rukou, protože mozek pak pracuje mnohem líp. Nejde o slohovku. Pokud jste trochu paranoidní (já jo), výsledkem si můžete ofotit a zamknout do poznámek v telefonu. Připravila jsem pro vás pár otázek pro inspiraci. Ukážou vám směr, jak o sobě přemýšlet. Jdeme na to:

Na co jsem ve svém životě pyšná: (I kdyby to bylo jen to, že jsem se naučila říct „ne“)

Co o mně říkají ostatní a co o sobě říkám já, když se nikdo nedívá?

Co moje emoce? Co mě vždycky spolehlivě vytočí? A co mě uklidní?

Za co se můžu pochválit? (Ne, není to blbý se sama pochválit.)

Kdy jsem naposled udělala něco poprvé? (A jak dlouho jsem se k tomu dokopávala, proč mi to tak trvalo, z čeho jsem měla strach?)

Jaké jsou moje superschopnosti, které se nedají napsat do životopisu?

Všechny otázky a místo pro svoje přemýšlení najdete v pracovním listě *Kdo jsem* na mém webu, klidně si ho vytiskněte, ať se vám líp přemýšlí. QR kód s rozcestníkem na všechny materiály ke startu vaší „třetí kariéry“ najdete na konci této knížky.

KAM CHCI JÍT

Když už tušíte, kdo jste, další krok je zjistit, kam jdete, o čem sníte, co byste chtěla, kam vás to táhne. Asi taky občas slýcháte větu „ty nevíš, co chceš“. A víme to?

Další šance v klidu se usadit, vzít si papír a tužku a zeptat se sama sebe. Připravila jsem pro vás dokument *Kam chci jít*, kde najdete inspiraci do začátku. Čeká na vás pod QR kódem na poslední stránce.

Co mě už dlouho láká,
ale pořád to odkládám?

Co kdyby bylo
„až někdy“ už dnes?

Odkládám to proto, že mám strach?
A z čeho? Co nejhoršího by se mohlo stát?
(Možná že zjistíte, že to nejhorší není
zas tak děsná pohroma. Důležité je,
jestli s tím „nejhorším“ dokážete žít.)

Kdybych měla
jeden celý den
jen pro sebe,
jak by vypadal?

Kdybych nemusela rok řešit peníze, povinnosti,
měla na starost jen sama sebe, co bych dělala?
(Já vím, zní to jako utopie, ale zasněte se.
A věřte mi, nedělat celý rok nic a jen si tak být
vás přestane brzy bavit.)

Kam mě to všechno táhne?

A teď můžeme použít
jednu byznysovou poučku –
„Low hanging fruit“
neboli
„na které ovoce na stromě
dosáhnou nejsnáze“,
který z mých snů
se dá nejsnáze splnit?
Začněte!

JAK TAM DOJDU

*„Make the dreams come true“,
prostě si ty sny teď začněte plnit*

Teď už víte, co chcete, ale nepachtila jste se formulací svých snů jen proto, aby to byly dalších deset let jen sny. Tady se trochu projevuje byznysově pragmatická část Margarety. Miluju plány, jsem pes na jejich plnění. Jo, a miluju tabulky a větu: „A jaký bude další krok?“ I když pracuji na projektu, jsem na obchodní schůzce nebo máme rodinnou radu, vždycky chci vědět, co je potřeba udělat, aby se to skutečně stalo.

Je vždycky dobré se taky zeptat, jak to bude konkrétně vypadat, až si ten sen splním. Chcete jet na cestu kolem světa? Potřebujete na to peníze? Prodáte chatu. Co na to rodina? Řekla jste jim to? Budou naštvaní? Dokážete s tím žít, dokážete je přesvědčit, že váš sen stojí za to, abyste všichni odted' jezdili do kempu místo na chatu? Zvládnete dětem vysvětlit, že jim chatu nenecháte v rámci dědictví, i když s tím teda počítaly?

Takhle je potřeba přemýšlet o každém snu.

**Každý splněný sen má svá pro a proti
a je jen na vás, co je pro vás důležitější
a jaké to bude mít důsledky.**

Mimochodem, existují způsoby, jak cestovat, i když nemáte „bengál na peci“ – to říkala moje babička – čili když nemáte peněz nazbyt.

Koukněte na web *Travel Bible* www.travelbible.cz. Je tam spousta tipů, jak, kdy a kde koupit letenky za dobrou cenu. Ale taky možnosti, jak bydlet, pokud netrváte na luxusním hotelu Mandarin Oriental a nehodláte se zruinovat. Existuje i knížka *Travel Bible*, o které autor píše, že to je jediná kniha, kterou potřebujete přečíst, ať už chcete vyrazit kamkoliv.

Když se podíváte na web www.trustedhousesitters.com, zjistíte, že můžete bydlet zadarmo ve všech koutech světa, jste-li ochotná starat se o kytky, vybírat poštu nebo třeba pečovat o domácí mazlíčky. Lidi, co cestují a nechtějí nechat dům bez dozoru, hledají možná právě vás. Jen pozor na ty domácí mazlíčky. Co někdo považuje za havěť,

jiný má doma na gauči. I když se tam občas objeví, ale možností na výběr je spousta a bydlet na cestách zadarmo vás může posunout k vašemu snu rychleji, než si myslíte.

A můžete jet klidně sama nebo ve dvou, záleží jenom na vás.

Sobectví

Já vím, teď visí ve vzduch jedno velké téma. Sobectví. Když se o někom řekne, že je sobec, není to nic lichotivého. Notabene když se to řekne o ženě. Ale to, že chci někam odjet sama na víkend, na dovolenou, chci prodat chatu a za ty peníze jet na cestu kolem světa... Jsme sobecké, nebo je to naše právo konečně udělat něco pro sebe? Jasně, chata je trochu choulostivá záležitost a radikální řešení, ale rozumíte, co myslím, že jo?

Dělám tady chytrou, ale taky mívám tohle dilema, a to ani neprodávám chatu. Je mi trochu blbý říct doma, že pojedu na pár dní sama někam, to je jedno kam, ale prostě sama.

Řeším dilema, jestli si užiju víkend s vnukem, i když vím, že v neděli večer budu zchvácená sedět s bolavými zády a sotva se dověču k lednici pro víno. Jako jezděte celý víkend na kole, obíhejte prolízačky, pokuste se hodit padesátkrát míč do basketbalového koše, do toho dělejte palačinky, smažte řízky, a to všechno s láskou, protože toho malýho mizeru milujete.

Ale někde vzadu se ozývá hlásek – příští víkend řeknu, že si plánuju čas jen pro sebe, budu si číst, jen tak sedět a nic nedělat.

Ale není to blbý, nejsem sobec, neměla bych být (pořád) za tu hodnou a obětavou?

A v tom je právě ten velký rozdíl – „**měla bych**“ a „**chtěla bych**“. Nemám na to tu správnou odpověď, ale řekla bych, že zdravé sobectví je o zdravém balancu. Něco udělám pro ostatní, ale nebudu pořád stát až na konci fronty.

Zpátky k plnění snů.

Plán už máte. Ale víte, jak tam dojdete? Co musíte udělat, aby se to stalo?

Když jsem psala tuhle knížku, ptala jsem se při každé příležitosti v naší FB skupině *50 plus – Velký holky na tahu*, na instagramu a při náhodných setkáních s ženami: „Co byste v ní chtěly najít?“ Dostala se mi celá řada odpovědí, s humorem i smutkem, ale jako červená nit se táhla chuť něco začít, přeskočit tu zeď, co máme někdy v hlavě, najít odvalu nedat na to, co tomu řeknou lidi, a věřit, že na to mám, a tím nemyslím finance (i když ty se taky hodí). Dokážu to?

**Nečekejte, až bude všechno perfektní –
až zhubnete pět kilo,
až se zlepší počasí,
až někdo zavolá,
až vám někdo dá šanci,
nápad nebo příležitost
na stříbrném tácu
až pod nos.**

Stačí začít. Úplně malým krokem. Jeden jediný malý krok je mnohem víc než sedět na gauči a vzdychat, že už jsem stará.

BRZDY V NAŠÍ HLAVĚ ANEB CO NÁM ŘÍKALI V DĚTSTVÍ A TEĎ UŽ TO NEPLATÍ

Měla jsem krásný dětství, vychovali mě babička Vlasta a dědeček Antonín. Byli to dva úplně nejdůležitější lidi na startu mého života. Bez nich bych nebyla, kdo jsem. Byli laskaví, moudří, ale i přísní a dali mi velkou šanci uspět ve světě, kde všichni vypadají stejně. Naštěstí mě naučili, že zadarmo nic nedostanu, a o co si neřeknu, to nebude. Snažili se, abych si těch brzd z dětství odnesla co nejmíň. Nedávno jsem o nich psala v knížce pro nadaci Moje splněné přání a bylo to takové poděkování mým prarodičům.

Kdybyste si chtěli přečíst *Poděkování mé babičce a dědečkovi*, najdete ho opět u mě na webu, na stránce věnované této knize – viz QR kód na konci knihy.

Zpátky k dětství. My velké holky jsme dospívaly v době, kdy platila trochu jiná pravidla, a mantry té doby se mnohým z nás zaryly hluboko pod kůži. Je těžké se jich zbavit. Ale pokud si je dál poneseš s sebou, nebude to v té druhé půli života to pravé ořechové.

Tady je hitparáda těch nej:

NEVYTAHUJ SE nebo SAMOCHVÁLA SMRDÍ

Tohle byl oblíbený hit a určitě jsme ho slýchávaly minimálně ve škole, nedejbože doma.

Říct o sobě, že jsem v něčem dobrá, něco umím líp nebo mám hezčí cokoli, bylo tabu. Jasně, zní to banálně, ale ať chceme, nebo ne, říct dneska o sobě, že jsem dobrá, umím něco hodně dobře, mám co nabídnout a dokážu to využít, nám pořád tak nějak nejde z pusy. Samozřejmě že záleží na okolnostech a příležitosti, nikdo nemá rád samožery. Ale my to mnohdy nedokážeme přiznat ani samy sobě. Zkuste to. Stoupněte si před zrcadlo a spusťte.

„JSEM DOBRÁ, PROTOŽE...”

(A už jsme si řekly, že sem nebudeme dávat „protože jsem vzorná hospodyně“, jo?)

**„UMÍM... A MŮŽU TO VYUŽÍT PRO SEBE,
V PRÁCI, PODNIKÁNÍ, MŮŽU TO NAUČIT
NĚKOHO JINÉHO...”**

„JSEM LEPŠÍ NEŽ...”

(Jo, klidně se vytahujte, zatím jste před zrcadlem jen vy sama.)

Mimochodem, do téhle kategorie patří i to, jak přijímáme pochvaly. Co když vám někdo řekne: „Sluší ti to!” Schválně, co řeknete? „Děkuju, to mám radost”, anebo „Ale prosím tě, přibrala jsem, nejsem ani namalovaná a u kadeřníka jsem nebyla, ani nepamatuju...”?

POČKEJ, AŽ TI NABÍDNOU

Hlavně si o nic neříkej, protože hodný holky pěkně počkají a nikam se nehrnou. Jenže zatímco vy čekáte, až si někdo všimne, že jste dobrá, někdo jiný s menším talentem, ale mnohem větším sebevědomím už dávno sedí v první řadě.

NEVYČNÍVEJ

Bud' jako ostatní, nevyčuhuj, na nic se neptej. Pamatujete, jak ti, kdo ve škole házeli křídou, nosili poznámky a byli „divní“, to dotáhli dál? Nechodím ráda na třídní srazy, ale jednou jsem šla. A tam se to potvrdilo. Ti největší třídní lotři jsou dnes přednostou kliniky a ředitelkou divadla a ti, kdo to dělali všechno pěkně stejně jako ostatní „správně“ a byli šprti, zmizeli v propadlišti šedi.

Co byste nejradši dělala úplně jinak než ostatní, ale ve skutečnosti se bojíte, abyste nebyla jiná a divná?

Já se třeba bojím vyčuhovat v oblečení a jsem děsná konzerva. Miluju barvy, a přesto v mém šatníku převládá černá. Teda mám tam barevný kousky, ale krčí se na kraji skříňě. Líbí se mi velký náušnice, ale v uších mám jen ty klasický a nenápadný.

POČKEJ, AŽ SE TĚ NĚKDO ZEPTÁ

„Nevykřikuj a počkej, až tě vyvolám.“ Tak jsme poslušně čekaly. A mezitím odpovídali jiní. Mluví jen ten, kdo má co říct?

Naopak, mluví ten, kdo se nebojí vzít si slovo. Stalo se vám někdy, ať už to bylo kdekoliv, že jste chtěla něco říct, ale pak jste si řekla „radši budu zticha, možná to není dost chytrý“? A pak někdo jiný řekl buď to samé a ostatní mu tleskali, nebo řekl úplnou blbost a vůbec mu to nebylo hloupý. Předpokládám, že díky zkušenostem a životní moudrosti už dneska víte, co je naprostá ptákovina, tudíž co neříkat, ale máte-li co říct a stojíte si za tím, tak neváhejte a ven s tím.

Mimochodem, nemusíme mít názor na všechno. Jsou věci, na které prostě žádný názor nemám a jsem s tím v pohodě. Všimla jste si, že se v dnešní době každý vyjadřuje úplně ke všemu, všechno je buď černý, nebo bílý a nic mezi tím? Nenechte se do ničeho natlačit a klidně řekněte:

„Já si o tom nemyslím nic.“

No – a – co?

NEBAV SE S CIZÍMI LIDMI

Tak tohle jsem často slýchala doma i já. Tak to prostě bylo. A co z toho vzniklo? Panická hrůza z networkingu. Jo, networking je právě o tom, oslovit úplně cizí lidi. Nemyslím tím za každou cenu a třeba na ulici. Ale vzpomeňte si, kolikrát jste byla na nějaké akci, konferenci nebo tak. A nikoho jste tam neznala. Ten děsný pocit, když člověk neví, co si počít, a nejradši by zmizel. Zažila jsem to v začátcích svého podnikání. Moje byznys partnerka – Američanka – byla v networkingu fakt dobrá. Uměla to. A já ne. Trpěla jsem, styděla jsem se oslovit lidi, co neznám, a jak jsem mohla,

vypařila jsem se. Ale postupem času jsem se to naučila. Zjistila jsem, že tak jako já se cítí většina lidí. Cizí lidi jsou často zajímaví, můžou to být noví přátelé, kteří přinesou nové příležitosti, nové nápady a zajímavé názory. A co nejhoršího se může stát? Narazíte na nějakýho suchoprda, co se nechce bavit, no – a – co?

Napsala jsem kdysi článek na můj blog o utrpení zvaném networking, v žebříčku čtenosti byl na předních místech, hned za článkem Jak být úspěšný, šťastný a bohatý úplně bez práce. Oba jsou na www.margaretakrizova.com.

P.S.: Ještě jsem si vzpomněla na jedno moudro ze školní jídelny – „nemluv při jídle“. No tak to snad ani není nutný vysvětlovat, že právě při jídle se hodí probrat kdeco. Není nic lepšího než fajn lidi, se kterými si můžete užít dobré jídlo a povídat si při tom. Ono navíc platí: „Není až tak důležitý, co je na stole, ale kdo sedí kolem stolu.“

Kdyby vás takhle moudra z dětství zajímala víc, natočila jsem pro Seduo.cz krátký videokurz s názvem *Co se v mládí naučíš, v byznysu zapomeň*.

TA PANÍ, CO BYDLÍ UVNITŘ

Taky u vás bydlí? Ta paní, co pořád remcá, komentuje každý váš krok, zpochybňuje rozhodnutí, podceňuje vás a má v jednom kuse zbytečný kecý?

Je to naše druhé já, náš vnitřní hlas, ta holka, co se tváří jako kámoška, ale nic dobrého nám nepřeje. Je schovaná tam někde uvnitř, a přestože nám leze na nervy, zatím jsme ji nevyhodily.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Třetí kariéra.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.